

8. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Matt. 7: 15 - 21

Koskaan ei taideta kylliksi teroittaa sitä oppia, eikä myöskään oikea kristitty voi laskea koskaan liiaksi sydämellensä sitä totuutta, **että Jeesuksen sovinto ei suinkaan anna meille vapautta tehdä syntiä**; vaan päin vastoin, että me juuri Hänen lunastuksensa kautta olemme vapahdetut synnin vallasta, jonka alaisuudessa kaikki Aadamin lapset muutoin ovat, niin että heidän täytyy orjina totella syntiä. Olisi julminta pilkkaa ja ylenkatsetta Jeesuksen pyhää persoonaa ja Hänen kallista ansiotansa vastaan, jos joku ihminen suhtautuisi välinpitämättömästi synteihinsä ja rikkomuksiinsa, sentähden että ne ovat Jeesuksen sovintokuolemalla maksetut. Ei ainoastaan synneissä kuolleet ja suruttomat ihmiset, mutta sen pahempi myöskin ne, joilta uskon hedelmiä pitäisi odotettaman pyhässä elämässä, antavat itsensä useasti viетellä hyvin ilkeään kevytmielisyyteen ja huolimattomuuteen, ja kuvittelevat usein, että heidän luultu osallisuutensa Jeesuksessa ja Hänen armonsa rikkaudessa vapahtaa heidät valvomasta omaa sydäntänsä, ja että heillä aivan kuin pitäisi olla joku oikeus noudattaa pahan sydämensä turmeltuja himoja, kun he suullansa tunnustavat Hänen sovintonsa ja sillä itseänsä lohduttavat. Tästä on tullut monta onnettomuutta ja tapahtunut paljon pahennusta. Vilpittömät Jumalan lapset, jotka todellakin rakkaudesta Vapahtajaa kohtaan ovat sydämestään ahkeroineet pyhässä elämässä, mutta ovat kuitenkin samalla heikkoja ihmisiä, jotka saattavat pian erehtyä, ovat sentähden useasti saaneet kuulla sen tuomion ja soimauksen, että kaikki heidän jumalanpelkonsa onkin ollut sulaa ulkokultaisuutta, kun he ovat tehneet pienimmänkin erehdyksen. Juuri sentähdenpä Jeesuksen nimeä, oppia ja ansiota usein pilkataan, kun maailma näkee, kuinka monet ihmiset, jotka Jeesuksen nimeä suullansa tunnustavat ja ulkonaisella käytöksellään osoittavat olevansa jumalisia, kuitenkin ovat hyvinkin julkeita hetken tullen kaikkinaisia ilkeitä paheita harjoittamaan. Mutta on aivan kohtuutonta, kun maailma heti tuomitsee kaikki Jumalan lapset sentähden, että monta kertaa löytyy suukristittyjä, jotka eivät

8. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

ole tulleet uusiksi ihmisiksi elävän uskon kautta Jeesuksen ansioon. Juuri siinä maailman viha Herraa Jeesusta vastaan nähdään selkeästi, että he Hänen lapsiansa niin kovin tuomitsevat. Parhaatkin kristityt ovat ja pysyvät aina syntisinä ihmisinä, jotka joka päivä pyrkivät Herransa armoon ja anteeksisaamiseen. Näin ollen ne ihmiset, jotka ovat sokeita hengellisissä asioissa, eivät osaa langettaa oikeata tuomoita näistä, ja ovat aivan liian lyhytnäköisiä yhdestä ainoasta työstä arvioimaan, onko sen ihmisen sydän petollinen taikka vilpiton, joka on jonkun erehdyksen tehnyt. Vieläpä maailman lapset ovat useinkin niin sokaistuja, etteivät he Jeesuksen todellisten lasten oikeita vikoja näekään, vaan katselevat niitä, jotka eivät todella vikoja olekaan, ja usein kaikkein enimmän pilkkaavat sitä, mikä itsessänsä on hyvä, ylistettävä ja on itse Herralta käsketty. Joka tuntee maailman menon, tietää kyllä, että niin on. Mutta juuri tässä me saamme myös ihmetellen ja nöyryydellä katsella Jeesuksen lempeyttä ja valvovaa silmää Hänen lastensa ylitse, että heidän todelliset vikansa ovat usein salatut ja peitetyt maailmalta.

Kuitenkin on vastaansanomaton se totuus, että Jeesuksen uskovaisten kallein velvollisuus on viettää pyhää ja laittamatonta elämää sekä osoittaa töissä uskonsa. Mutta vastaavasti pitää myös uskon oleman perustuksena ja lähteenä, josta nämä hyvät työt tulevat. Me tahdomme tänä päivänä tutkistella:

Kuinka tarpeellista on, että kristityt antavat töillään todistuksen kristillisyydestään

Jokainen voi ensi silmäyksellä ymmärtää, että on mahdotonta keidenkään niiden osoittaa uskoansa töillensä, joilla ei uskoa olekaan. Niin varmaa kuin se on, että uskon pitää ilmentyä pyhässä elämässä, niin totta on myös se, että niin kauan kun ihminen ei usko Herran Jeesuksen päälle, on hän Jumalan vihan alainen, eivätkä kaikki hänen niin kutsutut hyvät työnsä suinkaan siinä tilassa voi ansaita uskon hedelmien nimeä eikä niitä voida pitää sen rakkauden ja kiitollisuuden merkinä Herraa Jeesusta kohtaan, mistä hänen sydämensä pitäisi olla täyttynyt. On helppo asia noudattaa luontonsa taipumuksia. Hellämielinen voi helposti olla antelias; ylpeä saattaa olla jalomielinen; ja se, joka on voitettu, on kaiketikin ulkonaisesti nöyrä sortajiansa kohtaan. Mutta kohta kun tulee eteen sellainen koetus, joka sotii ihmisen luonnollista taipumusta vastaan, eli ne pahat tavat pitää heitettämän pois, joihin omat himot kiihottavat häntä; tai vastaavasti kun hänen on harjoitettava sellaisia hyveitä, jotka sotivat hänen omaa etuaan vastaan ja joita hän ei saa noudattaa minkään muun tarkoituksiperän vuoksi eikä muusta syystä kuin mitä puhtaimmasta rakkaudesta Vapahtajaa kohtaan; tällöin meitä ei taida mikään muu taivuttaa ja tehdä kykeneviksi siihen kuin ainoastaan se voima, jonka me olemme saaneet, kun me olemme tulleet Jumalan lapsiksi ottaessamme vastaan

8. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Jeesuksen. Niin kauan kuin epäusko hallitsee ihmisen sydämessä, verrataan häntä evankeliumissa **pahaan puuhun, joka ei voi kantaa hyviä hedelmiä.** Saattaa tapahtua, että myrkyllisetkin kasvit kantavat sellaisia kukkia ja hedelmiä, jotka ulkoa päin näyttävät aivan kauniilta, ja jotka tällä pettävät taitamattomia niitä pitelemään ja maistamaan; mutta joissa on kuitenkin sisällä mitä vahvin myrky ja katkera maku huolimatta niiden kauniista ulkonäöstä. Ja samoin todellakin on usein niiden ulkonaisesti loistavien töiden laita, joita ihmiset ylistävät maailmassa niin suuresti. Jos nähtäisiin niiden juuri, ja mikä sellaisia harhakuvia kehottaa tekemään, niin havaittaisiin, ettei Vapahtajan rakkaudella ole niissä ensinkään sijaa ja perustaa, eivätkä ne tule kiitollisuudesta Hänen lunastuksensa edestä, vaan useinkin ylpeydestä, kunnian pyynnöstä, ahneudesta, kateudesta, vihasta, suuttumuksesta ja muista sellaisista myrkyllisistä lähteistä. Jos me aina tuntisimme niiden tarkoituksen, niin toki havaitsisimme, etteivät nuo ihmiset tavoittele Jeesuksen nimen kunnioittamista; vaan päin vastoin heillä on aivan epäpuhtaat tarkoitukset, ja useinkin mitä katkerin viha Jeesusta ja hänen sovintoansa kohtaan. Sellaiset ihmiset eivät voi kantaa hyviä hedelmiä, sillä juuri on paha niin kuin totisesti on kaikissa Aadamissa langenneissa ihmisissä, eikä siitä taida koskaan ennen hyvää tulla kuin vasta silloin, kun ihminen antaa itsensä kuin oksan istuttaa viinipuuhun Kristukseen, niin että hän uskon kautta tulee yhdistetyksi Vapahtajaan ja osalliseksi Hänestä, ja saa näin nauttia Hänen rakkautensa ja sovintonsa voimaa sydämessänsä, niin kuin oksat imevät puusta kaiken nesteensä ja ravintonsa.

Meidän Vapahtajamme puhuu tämän päivän evankeliumissa opettajista, ja sanoo muun muassa: ” **Ei jokainen, joka sanoo minulle: Herra, Herra! pidä tuleman taivaan valtakuntaan; mutta joka tekee minun Isäni tahdon, joka on taivaissa.**” Nyt me tiedämme Isän tahdon olevan sen, ” **että me hänen Poikansa Jesuksen Kristuksen nimen päälle uskoisimme,**” 1. Joh. 3: 23, ja että tämän uskon taasen pitää kehottaman meitä ja antaman meille voimaa uuteen kuuliaisuuteen. Sillä sellaista kuuliaisuutta ei voida vaatiakaan ihmiseltä, ellei hän ole uskon kautta vanhurskaaksi tehty, ja ellei hänellä niin muodoin ole rauha Jumalan kanssa meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta. Sentähden myös Johannes, kun hän muistuttaa uskovaisia heidän velvollisuksistansa, panee tämän perustukseksi ja sanoo: ” **Rakkaat poikaseni, minä kirjoitan teille, että teille synnit anteeksi annetaan hänen nimensä tähden.**” 1. Joh. 2: 12. Jos se on itsessään mahdotonta, että hyviä ja Jumalalle otollisia töitä voisi tehdä joku, joka ei usko Vapahtajan päälle, niin pitää kaikesti perustus kaikkeen hyvään laskettaman ihmisessä meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen runsaaseen tuntemiseen. Samoin pitää myös sen opettajan, joka tahtoo totista pyhyyttä ja kristillisyyttä edesauttaa, johdattaman sanankuulijoitansa Herran Jeesuksen tykö ja niin kuin

8. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Paavali **saarnaaman ristiinnaullittua Kristusta**. Mutta kuitenkin sellaisia löytyy, sanoo Jeesus, jotka ainoastaan sanovat: ” **Herra, Herra!**” mutta eivät tee Isän tahtoa, eli he eivät itse usko Hänen päällensä eivätkä myös neuvo muita Hänen tykönsä. Sellaiselta se myös todella näyttää, että Kristuksen seurakuntaa erityisesti tällä ajalla vaivaavat sellaiset viholliset, joita Vapahtaja evankeliumissa tarkoittaa. Eikö olekin monta, jotka julkisesti ja yksityisesti korottavat Herraa Jeesusta, osoittavat täysin rakastavansa Häntä, ja sen kautta viettelevät kansan uskomaan heitä; sillä muutoin toki heitä pelättäisiin ja paettaisiin, mikäli he ilmaisisivat sydämensä vihan Vapahtajaa vastaan. He sanovat siis: ” **Herra, Herra!**” ja sillä tavoin näyttäytyvät koettelemattomille lammasten vaatteissa; ja nämä uskovat heidän opetuksensa, eivätkä tiedä, että he ovat sisältä raatelevaiset sudet. Sillä sitten kun he ovat Jeesusta ylistäneet ja enkelin kielellä Hänestä puhuneet, niin he eivät osoita Häntä syntisille heidän Vapahtajanaan ja autuaaksitekijänään eikä heidän syntiensä sovittajana, vaan ainoastaan hyvänsuopana ihmisenä, hyveen esikuvana ja kärsivällisyyden esimerkkinä. Jeesuksen sovintokuolemasta he eivät lausu mitään, ja jos se tulisikin mainituksi, niin siitä puhutaan ainoastaan kehotukseksi kärsivällisyyteen vaikeissa; Jeesuksen viaton kuolema taas esitetään, ei uhrina maailman syntien edestä, vaan esikuvana vainotuille ja kestävyiden ihanteena hyveille. Kansa, joka nyt sitä kuulee, ei huomaa sitä katkeraa vihaa, joka sellaisissa sydämissä raivoaa Vapahtajaa vastaan, vaan he luulevat sellaisen opettajan olevan kokonaan Herran Jeesuksen voittama, ja uskovat Hänen opetuksensa niin muodoin täydeksi todeksi. Totisesti nämä ovat oikein vääriä profeettoja, jotka tulevat lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaiset sudet. Nämä ovat sellaisia, jotka sanovat ” **Herra, Herra!**” mutta eivät tee Isän tahtoa, joka on taivaissa. He eivät itse usko Vapahtajan päälle, eivät ole itse ”luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviin töihin,” eivätkä neuvo sanankuulijoitansa Hänen, Jumalan Karitsan tykö, joka on kantanut heidän syntinsä. Eivät he myöskään opeta kuulijoitaan siinä, kuinka heidän tulee pitää Hänen elämänsä, kuuliaisuutensa ja sovintonsa sekä sellaisena, mitä Hän on pyhässä vaelluksessaan heidän silmiensä edessä, että tämän lisäksi myös voimana, jota he etsivät vaeltaakseen Hänen tahtonsa mukaan. He eivät osoita syntisille kärsivää Jeesusta, sentähden he eivät myöskään koskaan voi saada heitä rakastamaan Häntä ja rakkaudesta Häntä kohtaan kieltämään itseänsä.

On aivan mahdotonta, että ihminen voisi tulla hyväksi puuksi eli kantaa hyviä hedelmiä muutoin kuin ainoastaan uskon kautta Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme päälle. Mutta yhtä varmaa myös on, että jos hänellä on tämä oikea elävä usko, niin pitää välttämättömästi hedelmän ja vaikutuksen siitä näkyä hänen elämässään. Sellainen ihminen saa sydämellisen rakkauden Vapahtajaansa kohtaan, eikä mikään maailmassa ole hänelle niin rakasta, kallista ja otollista, kuin kelvata Hänelle ja olla Hänen sydämellensä iloksi. Jos

8. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

usko vain on oikean laatuinen, kyllä Jeesuksen mieli ja tahto sitten tulee ainoaksi ohjeeksi ja ojennusnuoraksi sydämelle ja elämälle. Sen sijaan, että luonnollinen, kääntymätön ihminen kaikissa katsoo maallista etuansa, hyvää mainettansa, kunniansa leviämistä ja onnensa edistämistä jne., ja sen mukaan sovittaa kaikki hankkeensa, tekemisensä ja jättämisensä, niin onkin nyt sitä vastoin **Jeesuksen rakkaus ainoa, mikä vaatii uskovaista ihmistä**. Jos me saamme Hänet katseellamme kohdata Hänen sovintokuolemassaan, ja Hän tulee meidän sydämemme Herraksi ja Jumalaksi, niin koko meidän halumme ja pyrkimisemme tavoitteena on yksinään se, kuinka me olisimme Hänelle kunniaksi ja iloksi; ja kun havaitsemme rikkoneemme, niin se käy kovin sydämellemme, me pyydämme sitä anteeksi, emmekä tyydy ennen kuin saamme ottaa vastaan vakuutuksen, että meidät on otettu jälleen armoon. Siten usko Jeesuksen päälle ei suinkaan ole mikään sokea tai kuollut luottaminen, joka tekisi meidät suruttomiksi synneissämme; vaan paljoa enemmänkin se kehottaa lakkaamatta kaikkeen hyvään. Mutta kaikessa tässä Jeesuksen uskovaiset havaitsevat itsessään kuitenkin monenlaisia vikoja ja erehdyksiä ja löytävät kyllin syitä hävetä hitauttansa, etteivät he niin palavalla hengellä palvele Herraa kuin pitäisi ja mitä he myös voisivat Hänen armonsa kautta tehdä.

Me havaitsemme niin ollen, että uskon pitää välttämättömästi tulla ilmi pyhässä elämässä; ja toisaalta sen, ettei yhtäkään tosi pyhää elämää ole, ellei se tule uskosta.

Mutta meille ihmisille on usein hyvin arveluttavaa lausua tuomiota toisen uskosta hänen töittensä perusteella ja täysin mahdotonta olisi tehdä se varmuudella. Jumalan lapsi saattaa langeta kovin niin kuin Pietari, kun hän kielsi Jeesuksen; ja sitä vastoin joku kääntymätön ihminen voi usein elää aivan nuhteettomasti ja ilman vikaa maailman edessä. Tämän jälkimmäisen me siis voisimme oman ymmärryksemme mukaan ylistää autuaaksi ja tuomita tuon edellisen; mutta me saatamme kovin erehtyä ja tehdä väärän tuomion. Sentähden on parasta, että olemme tuomitsematta muita, joka ei kristityille sovikaan, ja sen sijaan tuomitsemme itsemme sitä kovemmin. Jos me ilmoitamme ja sanomme itsellämme olevan uskon Jeesuksen päälle ja kuitenkin voimme kaunistella itseämme heikkouden nimissä tai säilyttää jonkun synnin hyvänämme, niin kuin siitä ei olisi vaaraa; niin meillä on mitä suurin syy koetella itseämme, onko meissä totuus, ja olemmeko me Jeesuksessa Kristuksessa; ja meillä on syy Daavidin kanssa rukoilla: ” **Tutki minua, Jumala, ja koettele minun sydämeni: kiusaa minua, ja ymmärrä, kuinka minä ajattelen. Ja katsos, jos minä pahalla tielle lienen, niin saata minua ijankaikkiselle tielle.**” Ps. 139: 23 - 24.